

OBSAH:

MOTTO . . . 4

VĚNOVÁNÍ . . . 5

PODĚKOVÁNÍ . . . 9

PŘEDMLUVA . . . 10

ÚVOD . . . 11

MUŽ A ŽENA: Jednota, oddělení, ...a dál? . . . 17

MÝTUS: Když duší i tělem potřebujeme příběhy . . . 24

MATRIARCHÁT: Byl, nebo nebyl? A záleží na tom? . . . 32

NA POČÁTKU BYL... konec předchozího . . . 41

NA POČÁTKU BYLA... temnota lůna . . . 44

NA POČÁTKU BYLA... hlína . . . 48

NA POČÁTKU BYL... tanec . . . 51

NA POČÁTKU BYL... duch nad vodami . . . 55

NA POČÁTKU BYL... rozchod a touha . . . 58

KDYŽ NÁŘEK VOD NENÍ SLYŠET . . . 62

DRACI, HADI, PŘÍŠERY: Prostě naše pramatky . . . 65

SLUNCE A LUNA . . . 72

JEŠTĚ K RÁJI . . . 79

ZEMĚ JAKO TĚLO BOHYNĚ . . . 86

LABYRINT: Návrat domů . . . 101

VŮNĚ VĚDÍ . . . 106

LUNA: Měsíční krev . . . 112

LUNA: Závoj . . . 128

LUNA: Zrcadlo . . . 132

ŽENY A KULTURA . . . 139

TĚLO A JAZYK . . . 145

TOUHA A JAZYK . . . 150

BOHYNĚ V BIBLI UKRYTÁ . . . 154

POSVÁTNÁ SEXUALITA: Návrat k tajemství . . . 170

POROD: Návrat k intimitě . . . 189

BOHYNĚ MATKA: Světlo, láska, temnota . . .	200
KNĚŽKY: Hledání, vnímání a udržování rovnováhy . . .	213
AFRODITA: Krása a harmonie . . .	226
PANENSTVÍ BOHYNĚ . . .	233
AMAZONKY: Solární ženství . . .	241
MÁŘÍ MAGDALENA: Láska bez podmínek . . .	246
ŽENY, KTERÉ TKALY MENSTRUAČNÍ NIT . . .	254
PROČ ŽENY POTŘEBUJÍ BOHYNI? . . .	261
DĚDICTVÍ . . .	267
ZÁVĚR . . .	277

ÚVOD

„Umíš si vůbec představit, jak hloupě to zní, bavit se ve vědecké laboratoři o dobru a zlu? Chápeš to? Dala jsem se na vědu mimo jiné i proto, abych se nemusela podobnými otázkami vůbec zabývat.“

„Ale to právě musíte,“ nedala se Lyra. „Nemůžete zkoumat Stíny, Prach nebo jak už tomu budeme říkat, a tyhle věci úplně pominout, zlo, dobro a tak vůbec.“

Ostatně Stíny samy říkaly, že je to na vás, vzpomeňte si...“ (Philip Pullman: Jeho temné esence)

Stojím v kruhu spolužáků a terapeutka mne podporuje, abych neutíkala ze své bolesti a strachu. Tolik let pečlivě budovaná maska ženy, která má vše pod kontrolou, se hroutí. Ta maska byla součástí dávného rozhodnutí „nechci cítit“. Jsem citlivá, vnímavá žena – a už nechci více cítit bolest, smutek a žal, které mi životy na této Zemi v minulosti přinášely. Rozhodla jsem se necítit. Dobře, jsem obrněna před nejtěžším smutkem, ale znamená to, že necítím ani radost, štěstí, lásku. Maska, která mne tak dlouho chránila, mi nyní brání. Doba se mění, staré smlouvy končí, karmické vztahy se rozpadají, mnohé náboženské a duchovní systémy mrtvě kostnatější. Vše, co nestojí na pravdivých, autentických základech, se hroutí. A já chci být pravdivá a autentická, chci žít skutečný život. Chci tuto odvahu přinést milované Zemi darem, a tím ji posílit, přispět k její změně. Terapeutka mne vede přes vrstvy ochran. Proces je bolestný a náročný jako porod, ale je i stejně životodárný a zázračný. Na konci je svoboda, radost a život.

Jsem žena a zažila jsem nesčetně podobných procesů jiných žen, ať už terapeuticky vedených nebo spontánních při ženském sdílení (dle pravidla, že není lepších terapeutek než upřímných a moudrých přítelkyň). Hodina pravdy nastává, když mentální procesy zmlknou, emoce vyjeví zranění a moudrost těla začne odkrývat staré, svobodu duše deformující vzorce. Porodní asistentka volá „Mor na všechny ženy! Co je ženské, to je hnusné!“, věčná optimistka přiznává, že už několik let nedokáže plakat, i když by slzami tak nutně potřebovala uvolnit bolest na srdci, bojovnice za práva žen cítí vražednou, krvelačnou radost mužů z nesmyslného boje pro boj za fiktivní „dobro“, krásná žena ušlechtilých rysů křičí „Musím tě zabít, abys mi nepřipomínal, jaká jsem nula!“. Stíny jsou ozářeny světlem vědomí, aby mohly být léčeny a osvobozeny. Ano, to všechno v sobě máme. Je to naše minulost – a nyní tvoříme svoji budoucnost. Potřebujeme se

osvobodit a žít jinak, bez zátěže bolestí, ponížení, viny a hněvu.

Několik tisíc let byla ženská (lunární) část reality drasticky znehodnocována, zraňována, znásilňována a ponižována. Mužská (solární) polarita držela moc v různých formách společenského zřízení, které akademicky nazýváme „patriarchální“. Prosazovala silový a mocenský přístup. Postupně byl svět vnímán pouze z určitých úhlů pohledu a vykládán pouze určitým povoleným způsobem. Realita byla rozštěpena na dva póly, z nichž jeden byl adorován jako hodnotný a druhý odsuzován jako méněcenný. Jemná ženská esence, neviditelná moudrá síť spojující VŠECHNU realitu v celistvý a smysluplný celek, byla pokřivena a narušena. Ztratila tím svoji léčivost a náš svět se nevyhnutelně překlonoil do extrému – k uctívání pouze mužského Božství, k odsuzování těla (nebo k jeho stínu, hrubému materialismu), ke zjednodušenému pohledu na člověka jako ploché, z přírodního přirozeného prostředí vytržené a nadřazené bytosti. Plody těchto ran dnes sklízíme.

V našem osobním energetickém poli, v našem osobním i kolektivním vědomí i nevědomí je tolik traumat, že považujeme drastickou realitu minulosti za normu. Už jsme zapomněli, že by něco mohlo být jinak. Teprve když uděláme krok k léčení a vymaníme se z pout, pohlédneme novými očima na obzor. Všechny možnosti jsou otevřené. Dnes více než kdy jindy nám sama Země i vesmír pomáhají, abychom starou zátěž odložili a udělali krok – „kvantový skok“ – do vědomějšího života tady a teď. Není v nebesích, není v utopických světech či na jiných planetách. Je tady, na Zemi, s loukami, které voní i píchají, s ledňáčky i komáry, slunečným dnem i mrazivou nocí. Země je nádherná a je naším domovem. A my se jako omámení probouzíme ze snu, nebo spíše z noční můry, že jsme její vládci, ničitelé a kontroloři. Stará moudrost se vrací: Země je naší matkou, naše těla jsou částmi jejího těla a naše duše jsou darem vesmíru. Jsme jedno. Můžeme tvořit v souladu s potřebami všech živých bytostí, plynout s vesmírným řádem, žít v souladu s energiemi, jež jsou moudřejší než náš omezený náhled. To všechno lidé kdysi věděli.

„...měla jsem vizi nás dvou: s několika dalšími ženami v bílých kněžských rouchách jsme stály v kruhu ve starověkém egyptském chrámu. Některé ženy plakaly a všechny byly velmi smutné. Právě jsme se dozvěděly, že se blíží vojáci pověřeni zničit chrámy a uvrhnout nás do zajetí. Politické a duchovní hierarchie byly poraženy a chrámy Sety, temného a na strachu založeného náboženského řádu, měly nahradit posvátné chrámy světla. Jako skupina jsme se rozhodly spálit chrámové věci a vzít si jed – pokojná sebevražda se jevila jako lepší osud než znásilnění, snášení krutostí a útlu, což byla naše další možnost. Řekla jsem ženám: „Až cyklus temnoty skončí, vrátíme se a znovu probudíme vzpomínky na chrámová učení.“ Jedna z mladších žen ze sebe zajímavě vysoukala: „Ale jak se to může stát? Všechno, co jsme milovaly a pro co jsme tak tvrdě pracovaly, bude ztraceno.“ Odpověděla jsem: „Má drahá, jestliže jsem o tom už dříve snila a přinesla to našemu lidu, pak to v pravý čas udělám znovu.““ (Amorah Quan Jin: Plejádská světelná terapie)

Intelekt je příliš mladý, než aby chápal hlubiny lidské duše, pronikl ke všem vrstvám a tělům člověka a proměnil stará zranění v úrodnou moudrost. Přesto může být dobrým pomocníkem při rozpomínání na ztracenou minulost. Mnoho tisíc let se určité informace postupně ztrácely, až byly zapomenuty (potlačeny, zakázány, spáleny v knihách, překrouceny, zamlčeny). Nyní se vynořují s

velikou silou a mohou nám pomoci navázat nit, procítit, co je ještě přínosné a co už ztratilo pulsující energii pravdy. S tím se potom můžeme vědomě rozloučit. Nyní jsme však spíše ve fázi, kdy stále ještě vědomě nechápeme příliš mnoho z naší reality, kam dospěla a kde jsou kořeny jejích problémů. Esther Harding, jungiánská psychoanalytička, říká, že dnes, kdy jsme ztratili kontakt se svojí lunární stránkou – s čistou intuicí, nevědomím a cítěním – je důležité se to vše znovu učit vědomě skrze pomůcky, které ovládáme: slovo a jazyk. Naše cítěcí a instinkty jsou zanesenou studnou a jejich čištění ještě nějakou dobu potrvá.

Vystudovala jsem hebraistiku a kulturologii. Vždy mne fascinovaly koře-ny – rodinné, rodové, kulturní, náboženské. Židovství pro mne představuje přetrvávající spojení s dobou neuvěřitelně vyspělých civilizací, pouto s dobou, kdy tělo, duše a duch nebyli rozštěpeni platonským obrazem reálného světa jako pouhého odrazu nehmotných idejí a křesťanským znehodnocením těla a jeho potřeb, novověkým racionalismem a postmoderním unikáním. Hebrejský jazyk Bible ještě uchovává stopy dávné starověké moudrosti, že Božství může být celistvé, ženské i mužské: v překladu se však tyto stopy ztrácí. Archeologické nálezy dosvědčují uctívání žen a ženského prvku po celé oblasti Staré Evropy, Středomoří a Předního Východu, tedy oblastí, které považujeme za kolébku naší biblické židokřesťanské kultury. Proč se o tom neučíme ve škole? Ano, tak by mohl znít podtitul této knihy: „Všechno, co nám ve škole neřekli (a věděli proč)“. Znamená to totiž, že bychom mohli začít přemýšlet a procítovat, co v nás informace mění. Je možné, že by válka byla naučené chování, a nikoli lidská přirozenost, jak je nám předkládáno? Je možné, že byly objeveny kultury beze zbraní a obranných staveb? Je možné, že byly objeveny kultury bez hierarchického uspořádání? Je možné, že byly kultury, kde muži a ženy žili v harmonii, trávili své dny zemědělskou prací, tancem a hrami a požívali stejných práv? Když to šlo tehdy, proč to nejde nyní?

„Pamatujte, že můžete být klidným bodem v bouři. Okolo vás může zuřit chaos, ale vy můžete tvořit prostor pro nové vynořující se paradigma a rozšířené vědomí našeho lidského společenství. VY jste druhým příchodem. MY jsme druhým příchodem. Co přichází? Vzkročení do naší pravé podstaty a síly, tvoření fyzické reality, která odráží naši skutečnou přirozenost lidských bytostí – radost/světlo/lásku. Všechno ostatní jsou nízkovibrační hry. Můžeme se podívat do očí druhého člověka a skutečně VIDĚT. Čas spasitele je pryč, je tu čas naší svrchovanosti a nezávislosti. Je to vzrušující cesta růstu a objevů.“ (Inelia Benz: newsletter 2. 5. 2013)

Stojím před úkolem sladit protikladné energie a vytvořit z jejich spojení smysluplné dílo. Psát o ženské spiritualitě – samotný termín je zavádějící – je protimluvem. Intelektuální hodnocení, zachycení živé energie slovem, náleží mužskému principu. Používám tedy mužský nástroj k zachycení žen-ské reality: historie, mýtů, obrazů, snů, vizí. Používám mužský nástroj k popisu všepřonikající energie, kterou vnímám a pro sebe pojmenovávám jako energii Bohyně. Cítím, že je to v pořádku. Jazyk a slovo jsou projevem mého vnitřního muže a je to on, kdo je teď vědomě dává do služeb ženy. Je jejím velkým dlužníkem... a z této spolupráce může po letech oddělení a nepochopení vyrůst skutečná úcta a spolupráce. Píši tedy na prvním místě pro sebe, jak dělám vždy, když cítím, že se nějaké téma mého života – sladěné s tématem kolektivním – uzavírá. Věřím ale, že vyslovené a napsané může být přínosem a inspirací i pro jiné ženy a muže.

Pracuji s prameny, pokud jsou, a s akademickým bádáním, pokud nelpí na starých přesvědčeních. Oceňuji všechny akademiky, kteří vstupují do nejistých vod a vyslovují výbušné hypotézy. Někdy je úsměvné, s jakou opatrností vyslovují názor, který jako pravdivý fakt a osobní zkušenost vnímají samozřejmě a jasně lidé se schopností regrese, autoregrese, vize a přístupu k informačnímu poli. Chápu, že tyto zdroje informací jsou vědou zlehčovány jako nespolehlivé, subjektivní či dokonce nesmyslné. Je mnoho těch, kdo je zneužívají. I proto se snažím zdroje informací rozlišovat. Vážím si obou přístupů a oba používám. Volím tedy i neakademický přístup. Umožňuje mi ptát se a hledat hlubinné souvislosti, věci pod povrchem. Bohyně si vždy zachovává svá tajemství – a my vždy budeme toužit po jejich odhalení...

Příkladem ženy – vědkyně, která ve své práci volila akademický i neakademický přístup, je mi Marija Gimbutas. Vynikající litevská archeoložka po své emigraci do USA vydala několik knih o civilizaci Staré Evropy (6500–2500 př. n. l.) a vyslovila v nich odvážné hypotézy o symbolickém jazyku Bohyně v této civilizaci uctívané. Její práce byla v akademických kruzích odmítnuta pro „nedostatek důkazů“. Jak můžete mít důkazy pro smysl a význam kreseb, sošek, jedinečných souborů nálezů v určitém množství a konfiguraci, v kulturách, jež neznaly písmo? Gimbutas měla odvahu překročit hranice od pouhého popisu nálezů a opakování bezpečných teorií k interpretaci a hodnocení kulturních systémů. Její teorie může být jednou z mnoha a já ji vnímám jako relevantní. Mimochodem, zcela neakademicky, v jejím horoskopu se harmonicky snoubí kvality Vodnáře a Ryb – odvahy měnit staré pořádky, vizionářství a intuice.

Druhou velkou inspirací je mi psychoanalytička Marion Woodman. Ve svých knihách píše o „věčném ženství“, jeho návratu a potřebě přijetí. Její knihy mají ženský charakter – po jejich přečtení nedokážete exaktně říci, o čem vlastně byly, ale jste proměněni. Nemůžete odolat. Její horoskop (opět neakademicky) je jedinečný: konjunkce Slunce, Luny a Merkura ve Lvu v domě Lva, jasná převaha ohnivého, tedy mužského prvku, sluneční vědomí. Důkaz ideální spolupráce vnitřních osobností muže a ženy.

Informace bez vášně a prožitku jsou pouhým mentálním konstruktem. Nemají sílu měnit naši realitu k lepšímu. Pouhá intelektuální fakta v sobě mají potenciál manipulace. Současná devalvace slova a informace jsou obrannou reakcí na jejich zneužívání. Tato kniha je psána ze srdce – starověkého sídla jak rozumu, tak citu, sídla vědomí a rovnováhy mezi instinktivní/zvířecí a duchovní/lidskou stránkou člověka.

Ať je i vaše srdce rozechvěno ... Něco hluboce pohřbeného se probouzí... Bohyně znovu vystupuje, „krásná jako Luna, čistá jako žhoucí Slunce, strašná jako vojsko pod praporci...“ ... Vzpomínka prostupuje celým tělem, myslí, všemi realitami... a plně přijata a uctěna může ve své staré podobě odejít, aby uvolnila místo podobě nové... Nové realitě, nové Zemi. Kruh se uzavírá, ve Zdroji, Prázdnosti, Velké Děloze, se rodí nový cyklus. Ať jsme tomuto zrodu přítomni plně a vědomě.

Terezie Dubinová

Jičín 24. září 2012 – 30. července 2013

ODKAZY:

Citace o vědkyni, (kvantové) fyzičce Mary Maloneové (která zjistí, že částice hmoty mají vědomí – a vzápětí je její projekt zastaven „z nedostatku finančních prostředků“) a o mladé dívce Lyře

Bellaqua (která ji donutí překročit zaběhnuté přístupy a podívat se na svět novými očima) pochází z trilogie „Jeho temné esence“ autora knih pro mládež Philipa Pullmana (druhý díl „Jedinečný nůž“, str. 96). První díl, „Zlatý kompas“, byl zfilmován s úžasnou Dakotou Blue Richards. Trilogii doporučuji všem nám, kdo potřebují léčit trauma tzv. prvotního hříchu, církevního odsouzení sexuality Adama a Evy v biblické zahradě Eden. Lásku Lyry a Willa, dívky a chlapce z různých světů, nemohou zastavit ani představitelé starých náboženských mocenských struktur. Stávají se novými Adamem a Evou – svobodnými a čistými.

Citát z Amory Quan Jin přesně vystihuje pocity mnoha žen a autorek, které budu citovat. Jako bychom po dlouhé bouři roztahovaly svá motýlí křídla. Jde to ztuha..., ale svoboda je sladká. Úctu k ní máme právě proto, že jsme ji na tak dlouho ztratily.

Duchovní učitelku Inelii Benz si vždy ráda přečtu nebo poslechnu.

MUŽ A ŽENA: JEDNOTA, ODDĚLENÍ, ...A DÁL?

Každý z nás se narodil do hmotného těla – mužského nebo ženského. To je přírodní danost. (Ponechme nyní stranou výjimečné případy, kdy díky vyspělé lékařské vědě můžeme své pohlaví změnit, pokud s ním máme vážné problémy.) Naše vtělení má nějaký smysl a do velké míry předurčuje náš život. Jako ženy můžeme rodit děti a vyživovat je ze svého těla. Jako muži máme větší fyzickou sílu. Našlo by se pár dalších rozdílů, ale popravdě řečeno je dnes poněkud riskantní mluvit o tom, co je „mužské“ a „žen-ské“... Žijeme v době rozpadu tisíc let vládnoucího patriarchálního mocenského paradigmatu, v době léčení traumat jím způsobených, v době napravování pokřivených vzorů a hledání nových cest. Těžko rozlišujeme, co je u mužů a žen danost biologická („přirozená“) a co kulturní či společenská interpretace a předepsané role. Starý model se rozpadl a těžko hledáme nový. Proces je to náročný, ale je to tak v pořádku. Je skvělé mít šanci ke změně, i když je zatím ve stadiu chaosu.

Staré paradigma již nemohlo fungovat, neboť potlačovalo harmonický život a růst vědomí tím, že jednu z polarit – mužskou – vnímalo jako hodnotnější a vzorovou. Vesmír však nestvořil mužskou a ženskou polaritu proto, aby spolu soupeřily. Stvořil je, aby se doplňovaly a spolupracovaly. Společně tvoří Jednotu, celistvost reality všech světů. Naše esence je stejná – jsme lidské bytosti. Nicméně všechno má svoji mužskou a ženskou stránku. Život je o jejich vyvažování. Život na Zemi potřebuje k tvoření jejich harmonii.

„Ženská energie...je čirá jako křišťál, je poddajná, přitahující, koncentrující se sama v sobě. Je atraktivní ve smyslu „přitažlivosti“ – má tedy magnetické a gravitační účinky...To, čemu říkáme „černé díry“ vesmíru jsou projevy této energie, energie, která k sobě přitahuje světlo (mužskou energii), pohlcuje ho a tančí s ním v „konečném objetí“...Reprezentujeme Dualitu v její lidské podobě. Naším cílem a naším úkolem je tuto Dualitu transformovat nejprve v sobě a pak i navenek – nalezením svého „osudového“ partnera či partnerky – a tedy Láskou v její poslední (fyzické) podobě. Pokud se „tady dole“ v tomto hmotném světě najde a spojí Muž a Žena, v nich samotných se najde a spojí i Vyšší Zdroj, který reprezentuje skutečný tanec kosmických energií.“ (Karol Hlávka: Tanec s nahou bohyní)

Takto to bylo zamýšleno jak na kosmické – makro, tak na pozemské a individuální – mikro úrovni. Ať jsme jakéhokoli pohlaví, máme v sobě i zárodek energie opačné. Pro mne nejkrásnější ilustrací zastoupení mužské a ženské energie v jedinci je mandala horoskopu. Zobrazuje symbolické energie člověka v okamžiku jeho narození a ať jsme muž či žena, tyto energie mohou být tzv. mužské i tzv. ženské. Ač astrologický systém také prochází bouřlivým vývojem, kvantovým skokem v úsilí o růst a rovnováhu, (jež byla narušena – mužských symbolů bylo více než ženských), jedno zůstává stejné: většina symbolů má svoji danou polaritu, jeden přísné vymezení narušuje schopností překlenout dualitu (Merkur v Blížencích), z temnoty nevědomí a tisíciletého zavržení se jako dar vynořil symbol Celistvosti – a tedy naší možnosti ji nabýt (Lilit/Nibiru) a hnací silou systému je touha po harmonii.

Do povědomí západní kultury uvedl starověkou moudrost o psychické nejednoznačnosti našeho pohlaví psycholog a psychiatr Carl Gustav Jung v učení o mužské duši ženy (animus) a ženské duši muže (anima). Ač se úplně nevyhnul patriarchálním charakteristikám těchto sil, velmi se zasloužil o to, že jsme je začali vnímat a brát vážně. Zvědomil je – to je to podstatné. Tyto mocné archetypální síly v našem vědomí mají (nad námi) velikou moc, pokud o nich nevíme a vědomě s nimi nepracujeme. Ve chvíli, kdy na ně dopadne světlo vědomí, se začnou proměňovat. Poznáváme sami sebe – často s úžasem. Nemusí to být z pohledu ega příjemné, ale je to důležité pro setkání s vlastní duší, ženskou esencí každého z nás

V sumerských mýtech o bohyni Inanně, *nu-gig*, „nebeské kurtizáně“, je řečeno, že „měnila muže v ženy a ženy v muže.“ V jednom z mýtů je popisováno, jak tančí s dívkami a chlapci na ulici a hraje s nimi hry oblečená v mužském oděvu. Přitom právě ona byla bohyně ženské smyslnosti, divoké nespoutanosti a sexuality. Vylučuje se to snad s hrou polarit? Jedním z jejích zvířecích symbolů byl pták (pozdější holubice jejích následovnic Ašery, Afrodity, Venuše a Máří Magdaleny), tvor, jež neustále překračuje hranice. Možná bychom se dnes s partnerskými problémy obraceli právě k ní, aby nám dala nahlédnout do tajemství mysli a prožívání opačného pohlaví. Kdo byl spojen s božským vědomím Inanny, nemusel vnímat ani homosexualitu jako „nepřirozenou“, něžku-li „zvrácenost“ (dle Bible), neboť mohl mít Inannin dar vnímat vnitřní dynamiku věcí a jevů. Změna pohlaví je i v jiných kulturách častou součástí transformačních rituálů: původní osobnost se rozloží, zemře, stane se nerozlišenou hmotou, a poté se znovu poskládá do nové podoby. V řecké mytologii si Achilleus i Herakles na čas oblékli ženské šaty. Podle mýtu o slepém věštci Teiresiovi věstec jednoho dne překročil dva pářící se hady a zabil přitom samičku. Vzápětí s změnil v ženu. Po sedmi letech, kdy se stal oslavovanou kurtizánou, opět narazil na pářící se hady a tentokrát zabil samečka. Proměnil se v muže. Zdá se, že živá rovnováha potřebuje být neustále pokoušena, aby nezakrněla. Mužské a ženské je samo o sobě neúplné – překonáním tohoto rozštěpu uvnitř jednoho, vlastního těla získáváme „posvátnou moc“ (podle Rachel Pollack).

„Mužství se od ženství učí, jak přijímat pomíjivé, jak se zřící své minulosti a budoucnosti a jak žít v přítomném okamžiku.“ (Marion Woodman)

Co se stalo, že došlo k fatálnímu narušení této rovnováhy? Ztotožňuji se s názorem, že ve vyspělých prehistorických civilizacích došlo k rozhodnutí prozkoumat povahu mužské moci a síly i za cenu narušení harmonie mužské a ženské polarit. Mělo jít o proces učení, poznávání,

zkoumání dosud nepoznaného a neprojeveného. Aby k této velké změně došlo, museli s ní (minimálně na energetické úrovni) souhlasit nejen muži, ale i ženy. Ano. Jednoduše proto, že zákon svobodné volby je v našem vesmíru nedotknutelný. Také cítím ten vědomý odpor a protest. Tušil někdo při tomto souhlasu, jak nízko lidská bytost v důsledku tohoto experimentování klesne? Jak hluboce zapomene na svoji pravou podstatu? Jakou destrukci života ohrožující samotnou planetu to způsobí? Patrně ne. To víme dnes my.

Lucia René, duchovní bojovnice a jedna z pracovníků světla, jež se podílela na odpojování starých patriarchálních energetických struktur a nastolování harmonických vazeb a uspořádání na (nové) Zemi, klade počátek rozštěpu mužské a ženské energie do doby 26 000 let před naším letopočtem. To samozřejmě nemůžeme doložit. K definitivnímu převrácení polarit a ukotvení patriarchální mocenské struktury mělo dojít v době největšího rozmachu egyptské kultury. To už odpovídá výzkumu feministických vědkyň, které hovoří o období mezi 3.–2. tisíciletím jako o době počátku nadvlády mužů, mužských bohů a mužských hodnot. Dokládají to jak archeologické nálezy, tak první texty.

„Seděli jsme s partnerem vedle sebe a nořili se skrze úrovně vědomí. Najednou jsem pocítila obrovskou bolest srdeční čakry, obrovský smutek, který mne drtil. Začala jsem naříkat: „On mi nedůvěřuje! On mi nedůvěřuje!“ Cítila jsem, že moje čistá intuice, kterou můj muž, panovník, vždy cítil, mi něco radí, ale on jí už nenaslouchá a všechny nás tím vede do záhuby. Nemohla jsem s tím nic dělat. Bylo mým úkolem jako ženy zprostředkovávat svému muži čisté božské poznání, ale on se mu z vlastní vůle uzavřel.“ (Žena, 39 let, zážitek z regresní terapie)

V historické době – to je podle odborníků ta, jež po sobě zanechala písemné záznamy – byly již role mužů a žen předepsané. Nestor starověkých studií Samuel Noah Kramer napsal knihu „Historie začíná v Sumeru“ – z té doby má náš kulturní okruh první zprávy o mužích, ženách a mýtech jejich stvoření. V nippurské verzi mýtu mužští bohové oplodňují Matku Zemi a z ní rostou lidé jako rostliny. V eridské verzi bohyně rodička Ninmach hněte lidi z hlíny nad spodními vodami oceánu Abzu. Důvod stvoření byl v obou příbězích stejný – bohové potřebovali pracovní sílu. Po obsazení Sumeru semitskými Akkaďany se sumerská zemědělská společnost žijící v rytmu posvátných rituálů zemědělského roku militarizuje. Tak nám první psané zprávy zachovávají ještě informace o posvátném ženství bohyní a rituálu hieros gamos – posvátné svatby, zároveň ale popisují postupný ústup jejich moci, porážku „temných“ ženských sil „světlymi“, slunečními bohy a hrdiny a vítězství mužského pohledu na svět. Rovnováha je čím dál více narušována, až převáží do formování společností, jež ženy diskriminuje a ženský pól skutečnosti podceňuje, očerňuje a zavrhuje.

„V každém stvoření je mužské a ženské: co neobsahuje jak mužský, tak ženský prvek není pravdivé a správné.“ (Kniha Zohar 53b)

Na naši kulturu měla největší dopad mytologie Bible. Jak je známo, žena měla být stvořena ze

žebra muže, což mělo být důkazem a zároveň předurčením jejího méněcenného postavení. Po stvoření následuje příběh o tzv. „zhřešení“, tedy o překročení zákazu vysloveného božskou autoritou, údajně vinou ženy. Příběh končí prokletím ženy i muže a jejich vyhnáním ze zahrady Eden. Tolik překlad.

Při bližším pohledu však tato verze získává vážné trhliny. V první biblické knize se nacházejí dvě verze stvoření muže a ženy z různých dob a od různých autorů. Podle první byli muž a žena stvořeni najednou a stejným způsobem. Podle druhé byl stvořen nejprve „adam“ (hebrejšтина nerozlišuje velká a malá písmena) z červené (*aduma*) hlíny (*adama*), poté z jeho ... byla stvořena žena. Slovo obvykle překládané jako „žebro“ znamená též „strana“. Odtud rabínská interpretace, že *adam* byl oboupohlavní člověk, „androgynos“, člověk dvou tvářích, jež byl později rozdělen na muže a ženu. Ti po sobě touží právě proto, že touží po své původní jednotě. Vědci tvrdí, že jde o inspiraci či přímo zápůjčku z řeckého myšlení – odkazují na Platonův text *Symposion*, kde se o tomto androgynovi mluví. Nejvyšší bůh Zeus měl androgyna rozdělit na dvě části, muže a ženu. Asi je vcelku jedno, kdo koho inspiroval – důležité je sdělení: celistvá lidská bytost obsahuje jak mužskou, tak ženskou polaritu a obě jsou stejně cenné. Hledáním partnera hledáme svoji „druhou tvář“.

„Jako muže a ženu je stvořil a požehnal jim a v den, kdy je stvořil, dal jim jméno Adam“ (1. kniha Mojžíšova 5:2). „Je řečeno „jim“ a nikoliv „jemu“, což znamená, že mužské nemůže být dokonce ani zváno mužem, pokud není spojeno se ženským.“ (Kniha Zohar, 48a–53b)

Následující biblický příběh prokletí a vyhnání muže a ženy z ráje už je teologickou interpretací energetického rozštěpu mužské a ženské polarity a jejich osamostatnění, oddělení z Celistvosti za účelem vývoje vědomí. Jako bytosti poslouchající Boha (tradiční judaismus již „Boha“ vnímá jako mužskou, vnější a autoritativní postavu), tj. žijící v jednotě božského vědo-mí, se těžko mohli vyvíjet skrze svá svobodná rozhodnutí, skrze své pokusy, chyby, pády a úspěchy. Domnělý hřích je skutečným začátkem vývoje lidstva – začátkem dobrodružného příběhu naší samostatnosti. Udělali jsme všechny dětské chyby, dorostli do puberty a momentálně se po nás chce, abychom z pubertální vzpoury dozráli do odpovědné dospělosti. Zní to vážně, ale eilatský delfín mne ujišťoval, že s takovou dospělostí přijde i lehkost a radost. Věřím mu.

Na závěr bych měla patrně dodat, že povahu mužské moci a síly jsme prozkoumali opravdu důkladně. Zdá se, že dál už je to slepá ulička. Starý systém se hroutí sám do sebe. Kdo ho nechce svojí energií dále živit, ať poděkuje za vše dobré a hledá nové cesty. Jsme poučení a někteří z nás i vědomí. Zkoumání jsme se účastnili všichni, muži i ženy, často v mnoha životech, mnoha vtěleních. Zapomeňte na otázku, kdo za to může. Vina zdržuje od podstatných věcí. A těmi podstatnými věcmi mám na mysli obnovení citlivosti srdce, odpovědnosti a sebereflexe, co v nás je se starým světem spojeno, tedy co je mrtvé, a co naopak je živé a může jít dál. Může to jít jinak. Jde to jinak. S lehkostí, radostí a láskou.

„Mužská a ženská energie jsou dvěma stránkami jedné energie. Mužská energie je aspektem zaměřeným navenek. Je onou částí Boha či Ducha, která pohání vnější manifestaci, která vede

ducha k materializaci a nabírání formy. Mužská energie proto zná výraznou tvůrčí sílu. Pro mužskou energii je přirozená vysoká soustředěnost a orientace na cíl. Takto mužská energie tvoří individualitu. Mužská energie vám dovolí se oddělit od Jednoho, od Celku, a zůstat sám a být specifickým jedincem. Ženská energie je energií domova. Jde o energii prvotního Zdroje, tekoucího Světla, čisté Bytí. Je to energie, jež se dosud nemanifestovala, vnitřní aspekt věcí. Ženská energie je všezahrnující a oceánská, nerozlišuje a neindividualizuje. Nyní si představte, že se ženská energie stane vědomou si určitého pohybu v sobě, lehkého neklidu, touhy... Natáhnout se ven, mimo své hranice, vyjít sama ze sebe za účelem získání zkušenosti. Je to touha po něčem novém, po dobrodružství! A pak k ní přijde energie, která odpovídá na tuto touhu. Jde o mužskou energii, která chce posloužit a pomoci jí manifestovat ve hmotě, ve formě. Mužská energie ohraničuje a tvaruje ženskou energii, a díky jejich spolupráci může výsledný součet energií nabrat zcela nový směr. Může být vytvořena nová realita, v níž lze prozkoumat a zažít všechno, ve stále se měnících formách manifestace. Tanec muže a ženy přináší pohyblivé představení stvořené reality. Je to představení velké krásy, v němž se mužská a ženská energie vzájemně uctívají a oslavují svou spolupráci a hravé splnutí. A tak to má být. ...“ (Channeling Pamelý Kribbe: Mužská a ženská energie)

ODKAZY:

Citace Karola Hlávky je z českého překladu jeho článku Tanec s nahou bohyní. Najdete zde: <http://www.kvantova-astrologie.cz/news/tanec-s-nahou-bohyni/>

Zvětšiny aramejsky psaná kniha Zohar (Záře, anglicky H.Sperling a M.Simon 1931) je nejznámějším židovským kabalistickým souborem textů ze středověku (asi 13.století). Autorů bylo patrně více. Interpretace v ní obsažené se často výrazně odchyľují od biblických textů a mainstreamových rabínských názorů, přesto – nebo právě proto? – měly výrazný vliv na židovské myšlení.

Lucia René ve své knize „Unplugging the Patriarchy: A Mystical Journey into the Heart of a New Age“ popisuje svůj příběh a energetickou práci na nápravě pokřivené, disharmonické energetické reality staré Země a vytváření nových energetických struktur nové Země. Překlad pasáží týkajících se pokřivení původní posvátné geometrie Země a společnosti, mocenských struktur a ženské duchovní podstaty najdete na mém webu www.oheladom.cz

O Sumeru zajímavě a srozumitelně píše např. nestor české sumerologie Blahoslav Hruška. Zde čerpám ze studie „Kultovní život starého Sumeru“. O změnách v mytických textech Sumeru, Akkadu a Mezopotámie zajímavě píše Tikva Frymer-Kensky v knize „In the Wake of the Goddess: Women, Culture and the Biblical Transformation of the Pagan Myth“. Ještě se o nich zmíníme.

První biblickou knihou je První kniha Mojžíšova. První zpráva o stvoření je v kapitole 1, verše 26–28, druhá zpráva je ve druhé kapitole, verš 7a dále verše 20–25. Za nejcennější rabínské interpretace považují starověké interpretace ze sbírky Berešit Rabba (hebrejská edice J.Theodor/Ch.Albeck). Zmíněné interpretace jsou v paraša 8. Platónův text o androgynovi je zde: Symposion 189e, 190b, c, 191 d. Více o náboženských interpretacích příběhu Adama a Evy se dočtete v mé knize „Ženy v Bibli, ženy dnes.“ K příběhu se vrátíme v kapitole „Ještě k ráji“.

Citace Pamelý Kribbe je z článku Mužská a ženská energie. Najdete např. zde: <http://www.detinovezeme.cz/news/muzska-a-zenska-energie/> . Překlad Lucie K. pro

www.reiki-centrumpraha.cz .